

РЕШЕНИЕ

№ 450

гр. София, 22 януари 2013 г

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и трети октомври две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: САША РАДАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ

ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА

при участието на секретаря **Лилия Гаврилова**

и прокурор **Антони Лакков**

изслуша докладваното от съдията **Красимир Харалампиев**

н. дело № **1578/2012** година

Производството е образувано по касационни жалби от защитника на подсъдимия Ч. С. Б.-адв. Й.В. от САК и адв. В. от АК-Кюстендил като защитник на подсъдимия Ю. Х. М. срещу решение № 153 от 03.07.2012 год по внохд № 978/2011 год. по описа на Софийския апелативен съд.

Жалбата от името на Б. е бланкетна и в нея са посочени основанията по чл. 348, ал. 1, т.т. 1 и 2 от НПК за отмяна на обжалвания съдебен акт, като се иска оправдаване на подсъдимия, а при условията на алтернативност-връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав.

В жалбата от името на М. се релевират също основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК. Излагат се доводи, че приетата за установена от съдилищата фактическа обстановка относно участието на М. в деянието, предмет на обвинението, не се подкрепя от доказателствата по делото-по същество оплакване за необоснованост, което не подлежи на касационна проверка, но явяващо се последица от допуснато съществено процесуално нарушение на решаващите по фактите инстанции в дейността им по оценката и анализа на събраната доказателствена съвкупност. Правните изводи на съдилищата недопустимо се основават на предположения, а не на надлежно събрана и категорично установяваща вината на М. доказателствена основа. Неизпълнението на задължението от съда за всестранно, пълно и обективно изследване на всички доказателства по делото са довели до неправилно изградено вътрешно убеждение за доказаност на обвинението и поради това, законът е приложен неправилно. Оплакването за явна несправедливост на наказанието е подкрепено единствено с довода, че по размер е завишено. В съответствие със сочените основания се прави искане за оправдаване на подсъдимия М., отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане или изменяване на решението с намаляване на наказанието.

В касационната жалба на Б. от името на адв. А., прието като допълнение по реда на чл. 351, ал. 3 от НПК са посочени касационните основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 1 и 2 НПК. Твърди се, че инстанциите по същество са проявили избирателен подход при оценката на доказателствата и са игнорирала тези, които го оневиняват. Оплакването за неправилно приложение на закона е развито в посока, че подсъдимият е признат за виновен и осъден, вместо да бъде оправдан по предявеното му обвинение. Оспорват се изводите на съдилищата за доказаност на обвинението и авторството на жалбоподателя в него. Излага се и довода, че незаконосъобразно е образувано наказателно производство срещу подс. М., /респ. незаконосъобразно е привлечен като негов помагач подс. Б./, тъй като М. е магистрат притежаващ имунитет, при който той е наказателно неотговорен за извършени от него действия по служба. Акцентира се, че липсва законен повод за образуване на досъдебното производство. В съответствие с направените оплаквания се иска отмяна на обжалваното решение и оправдаване на подсъдимия.

Пред касационната инстанция адв. В. и вторият защитник на Б.-адв. А. А. от АК-Кюстендил поддържат жалбата на подзащитния си по изложените в нея и в представените писмени допълнения доводи, както и тези от самия подсъдим, заведени в деловодството на ВКС под вх. № 2218/26.10.2012 год..

Защитникът на подсъдимия М. поддържа жалбата му по основанията и исканията съдържащи се в нея, като акцентира, че фактите по делото сочат за гражданско-правни отношения между подсъдимите, а не за съвместна корупционна престъпна дейност.

Прокурорът даде заключение, че жалбите на подсъдимите са неоснователни и следва да се оставят без уважение.

Върховният касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното: С присъда № 213 от 30.06.2011 год. по нохд № 2136/2010 год. Софийски градски съд е признал подсъдимия Ю. Х. М. за виновен в това, че на 13.10.2009 год. в гр.Кюстендил, в качеството му на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение-съдия в ОС Кюстендил като извършител, в съучастие с подсъдимия Ч. С. Б., последният като помагач и подбудител, е получил/приел/ дар, който не му се следва-сумата от 24000/двадесет и четири хиляди/лв., заедно е извършил действия по служба, като получената сума е в големи размери, поради което и на основание чл. 302, т. 1 и т. 4, във вр. чл. 301, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 54 от НК е осъден на три години лишаване от свобода, глоба в размер на десет хиляди лева в полза на държавата и лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК-да упражнява професия в Съдебната система на Р.България за срок от три години.

С присъдата подсъдимият Ч. С. Б. е признат за виновен в това, че на 13.10.2009 год. в гр.Кюстендил, в съучастие като помагач и подбудител на Ю. М. като извършител, в качеството му на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение-съдия в ОС-гр. Кюстендил, е получил/приел/ дар, който не му се следва-сумата от 24000/двадесет и четири хиляди/лв., за да извърши действия по служба, като получената сума е в големи размери, поради което и на основание чл. 302, т. 1 и т. 4, във вр. чл. 301, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 и чл. 54 от НК е осъден на три години лишаване от свобода, глоба в размер на десет хиляди лева в полза на държавата и лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК-да упражнява професия в системата на МВР на Р.България за срок от три години. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ определено на подсъдимите е отложено за срок от по три години. Съдът се е произнесъл по направените по делото разноси, по веществените доказателства и по предмета на подкупа-сумата от двадесет и четири хиляди лева, като е разпоредил тя да се върне на Държавна Агенция „Национална сигурност“/ДАНС/.

С решение № 153 от 03.07.2012 год. по внохд № 978/2011 год. на Софийския апелативен съд присъдата е изменена в частта за предмета на подкупа, който е намален от двадесет и четири хиляди лева на десет хиляди лева и деянието за подсъдимия Ю. М. е преквалифицирано като престъпление по чл. 302, т. 1, във вр. чл. 301, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2 от НК, а за Ч. Б. по чл. 302, т. 1, във вр. чл. 301, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 4 от НК. В останалата част присъдата е оставена в сила.

В по-голямата си част оплакванията на касаторите срещу обжалваното решение за незаконосъобразност и за допуснати съществени процесуални нарушения от страна на органите на досъдебното производство и на първостепенния съд са правени и пред въззивната инстанция.

Като прецени доводите на страните и доказателствата по делото, проверявайки решението в пределите на чл. 347 от НПК, Върховният касационен съд намира жалбите на подсъдимите за неоснователни.

На досъдебното производство и при провеждането на съдебното следствие пред първата инстанция са били събрани в необходимата пълнота доказателствата от значение за установяване на фактическата обстановка по делото чрез обясненията на подсъдимите М. и Б., от показанията на свидетелите Р. М., М. М., В. И., както показанията на свидетеля Я. М., разпитан пред въззивния съд, от заключенията на назначените по делото химична и дактилоскопна експертизи, както и от писмените и веществените доказателства и доказателствени средства.

Възприетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка се основава на събрания и проверен доказателствен материал, при спазване изискването по чл. 305, ал. 3 от НПК, като от мотивите на присъдата е видно, че са изложени подробни съображения по отношение кредитираните доказателствени източници, а при съществуващите противоречия между тях, съдът е посочил на кои от доказателствата дава вяра, на кои не и защо, след което са изведени правните изводи за квалификацията на деянието.

От своя страна съдебният състав от Софийския апелативен съд е изпълнил задълженията си по чл. 313 и чл. 314 от НПК за цялостна проверка на обжалваната присъда. От мотивите към въззивното решение е видно, че съдът е изложил съображения, защо не приема доводите, изложени в подкрепа на въззивната жалба срещу първоинстанционната присъда, за допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон. За да отговори на възраженията за невиновност и липса на елементи от състава на престъплението, въззивният съд отново е направил пълен и задълбочен анализ на обясненията на подсъдимите, на показанията на свидетелите/ включително и на разпитания от него Я. М./, на писмените и веществените доказателствени средства, които обсъдил поотделно и при съпоставяне. Тези отговори по своето съдържание са в съответствие с изискванията по чл. 339, ал. 2 НПК като съдът не е допуснал нарушение при формиране на вътрешното си убеждение, което е изградено при стриктното спазване разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 НПК и затова упреците към него в тази насока като цяло са несправедливи.

Доводът на защитата за допуснати съществени процесуални нарушения в стадия на досъдебното производство, свързани с реда по ЗСРС за искане, получаване, ползване и реализиране на СРС и изготвяне на веществени доказателствени средства, касационният състав намира за неоснователен.

Законен повод, съдържащ в себе си достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер е подадената на 09.10.2009 год. и заведена на същата дата в регистратурата на СГП молба от Р. С. М./заведена като пр.пр. 4-4441/09 год./,

с която той е сигнализиран за проведен телефонен разговор и среща на митница Г. с лицето Ч./подс. Б./, който му казал, че срещу сумата от 24000лв. може да уреди решаването на делото между АДФИ и фирма „А. п.“ ООД в полза на последната.

На същата дата-09.10.2009 год. с постановление на Зам. градския прокурор в СГП е образувано наказателно производство срещу неизвестен извършител-длъжностно лице-магистрат от ОС-Кюстендил за извършено престъпление по чл. 302, ал. 1, т. 1, във вр. чл. 301 от НК, което е възложено на следовател от ССО при СГП с конкретно дадени указания. Същевременно са предприети действия по смисъла на чл. 14 от ЗСРС, а именно:

1. Искане от 09.10.2009 год. за използване на специално разузнавателно средство чрез използване на оперативен способ, съгласно чл. 9 от ЗСРС-белязване с използване на технически средства и вещества и поставянето на белези върху предмети и вещи за установяване на тяхното движение и придобиването им е направено от прокурор при СГП по образуваното досъдебно производство по пр.пр. № 4-4441/2009 год. На основание чл. 15 от ЗСРС искането за прилагане на СРС е удовлетворено с разрешение изх. № 2388/09.10.2009 год. от името на Председателя на СГС, след което е извършено белязване на 240/двеста и четиридесет/ банкноти, всяка с номинал 100/сто/лв., описани по серии и номера, като на основание чл. 12, ал. 2 от ЗСРС на 10.10.2009 год. свидетелят Р. С. М. е декларирал писмено съгласие да бъдат използвани СРС за опазване на живота или имуществото му.

2. По искания на прокурора от СГП- А.Б. от 09.10.2009 год., съгласувани с директора на ДОТИ-ДАНС, с Гл. Директор на ГДТО-ДАНС и Председателя на ДАНС, на основание чл. 15 от ЗСРС Зам. председателят на СГС-Н.Д. е издал разрешения /рег. № 2389 и № 2390 по регистъра на СГС/ за използване на специално разузнавателно средство и оперативни способности съгласно чл.чл. 5, 6 и 7 от ЗСРС-наблюдение - зрително и чрез технически средства, проследяване-устно и на телефонна комуникация чрез използване на технически средства и на проследяване по отношение на Ч. С. Б. и на Р. С. М., със съгласието на последния, изразено в декларация по чл. 12, ал. 2 от ЗСРС, за шестдесетдневен срок, считано от 09.10.2009 год. Непосредствено след това Председателят на ДАНС е издал разпоредения да се приложат разрешенията СРС и възложил тази дейност на ГД"Технически операции". Резултатите от приложените СРС са материализирани в протоколи № 5 и № 6 от 13.11.2009 год. за изготвяне на веществени доказателства, приложени в т.3 от секретните материали.

С първия от протоколите изготвеното веществено доказателствено средство е на базата на приложените по отношение на Р. С. М. СРС за времеви период-18.00 часа до 20.43 часа на 10.10.2009 год. на територията на Кюстендилска област, а вторият - по отношение на Ч. С. Б. за периода от 11.00часа до 12.24 часа на 13.10.2009 год. на територията на същата област.

3. По други три искания от прокурор при СГП /т.т. IV, V и VI-ВДС по досъдебно производство № 4-4441/2009 год. Зам. председателят на СГС е разрешил използването на СРС с оперативен способ съгласно чл. 6 от ЗСРС, проследяване на ползваните от Р. С. М. мобилни комуникатори № 0898715450 и № 0885920941 и на ползваните от Ч. Б. комуникатори с № 0887625894 и № 0896561146 за шестдесет дневен срок, считано от 09.10.2009 год., след което по установения в закона ред е пристъпено към използването на СРС, а резултатите от тях са отразени в протоколите за изготвени веществени доказателствени средства/т. IV, л.8-11, т. V, л. 7-17 и т. VI, л. 8-11/.

Не се споделя от настоящия касационен състав доводът на защитата, че във фазата на досъдебното производство са допуснати съществени процесуални нарушения на реда по искане и получаване разрешения за използване на СРС. От секретните материали приложени към делото е видно, че исканията за използване на СРС са направени незабавно след образуването на наказателното производство-09.10.2009 год., когато все-още не е бил определен наблюдаващ прокурор от СГП, като последващите процесуално-следствени действия вече са извършени от прокурор А. С. в качеството му на определен такъв. Направената от касационния състав служебна справка/писмо изх- № 1578/15.01.2013год. по описа на ВКС и отговора от председателя на Софийски градски съд, вх. № 133/16.01.2013год. сочи, че към 09.10.2009 год. съдиите Н.Д. и Б.Ж. са изпълнявали длъжността зам. председатели на СГС, като със заповеди № 1400-а/10.08.2009 год. и № 1551/04.09.2009 год. председателя на съдия съд им е възложил функции по чл. 15 от ЗСРС, т.е. възражението, че дадените разрешения за използване на СРС са от неоправомощено лице, също е неоснователно. Посочената хронология и пунктуалност сочи, че не е нарушен или заобиколен разрешителният режим за събиране на информация чрез използване на СРС, нито, че са допуснати някакви съществени процесуални нарушения, които да опорочат годността на събраните по този ред и изготвени веществени доказателствени средства.

Неоснователно е възражението, че съдът е оценил едностранно показанията на свидетелите М. и М. и е приел за установени само онези доказателства, които са във вреда на подсъдимите. Както беше посочено и по-горе въззивният съд изцяло е подчинил дейността си по оценка на доказателствения материал на изискванията по чл. 107, ал. 3 и ал. 5 НПК. Показанията на посочените свидетели, както и обясненията на подсъдимите не са били оценявани едностранно или изолирано от съдържащите се факти, нито така е подходил съда и към съдържанието на протоколите от веществените доказателствени средства.

Последователността на установените факти и логическата връзка с цялостното поведение на подсъдимите не могат да бъдат пренебрегнати и да се даде приоритет на твърденията на подсъдимия М., че умисълът му при получаването на сумата от десет хиляди лева е за предоставен му от Б. заем и в случая, става въпрос за гражданско-правни отношения, както и на възраженията на Б, че сумата от двадесет и четири хиляди лева е получил от свидетеля М., не като подкуп, който следва да предаде на М., заедно е извършил действия по служба, а като начин за уреждане на търговски отношения/ каквито по делото не са установени/между Б. и фирма „А. П“ООД.

Изложените доводи от защитата и подсъдимите, с които последните се оневиняват, не могат да се приемат за достоверни и да се пренебрегнат останалите преки и косвени доказателствата, които установяват различно от твърдяното от тях конкретно поведение.

При излагане на приетите за установени от съдилищата фактически положения са изследвани и подложени на анализ събраните по делото доказателства и доказателствени средства, които в своята последователност и взаимовръзка разкриват корупционния замисъл на подсъдимите и начина му на осъществяване.

Без значение за установяване предмета по чл. 102 от НПК е на проведената на 10.10.2009 год. среща на бензиностанция "Лукойл", дали освен М. и Б., /с каквато цел са използвани СРС/е присъствал и М., както без значение за разкриване на обективната истина е обстоятелството, че в искането се говори за 28000евро, а са дадени 24000лв., както и без значение е, кой полицейски служител е получил от ДАНС белязаните пари и кой ги е предал на М.. Важното е, че белязаните банкноти поискани от подсъдимите като предмет на подкупа са получени от тях.

Неоснователно е и оплакването, че протоколи № 5 и № 6 /т.3 от секретните материали/ не притежават всички задължителни атрибути, за да представляват годно доказателствено средство. На този въпрос, въззивният състав е отговорил обстоятелствено на л. 8-10 от мотивите на решението, които съображения изцяло се споделят от касационния състав като законосъобразни и не е необходимо тяхното повтаряне.

Не може да бъде споделен доводът на защитата на Б., че в нарушение на чл. 132 от Конституцията е повдигнато обвинение срещу М., за това, че като магистрат е извършил действия по служба, а именно, че е привлечен към наказателна отговорност за това, че като докладчик е постановил решение по възложеното му за решаване гражданско дело. Това разбиране на защитата е неправилно. Магистратите притежават функционален имунитет-те са наказателно и граждански неотговорни в дейността си при правомерно изпълнение на служебните си задължения при осъществяване на съдебната власт, но не и когато тези им действия изпълват съдържанието на преследвано от закона престъпление от общ характер.

Не се оправдава от данните по делото и доводът за наличие на основанието за отмяна на обжалвания съдебен акт по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК.

В подкрепа на тезата, че инкриминираното деяние е довършено в резултат на неправомерните действия от страна на СГП и МВР, които вместо с превенция са реагирали със създаването на организация, с цел да съберат доказателства за престъплението, което е могло да остане във фазата на опита и с което е накърнено правото на защитата на подсъдимите и на правото им на справедлив процес, защитата се позовава на решение по делото CASE OF ALI v. ROMANIA/A. срещу Румъния/, като извежда от него цитата:"...подбуждане е налице, когато полицейските служители не са се ограничили до пасивно разследване на престъпленията, а са упражнили влияние върху разследваните лица така, че да ги подтикнат да извършат престъпление, което те иначе не биха извършили, като по този начин целят да съберат доказателства". Цитатът на посоченото решение от 09.02.2011 год. е по повод твърдяно нарушение на чл. 6 от КЗПЧОС, намерило отговор в т. 99 от мотивите, но този цитат е изведен във от контекста на цялото решение, което разглежда съвсем друга хипотеза, а именно-неправомерно поведение на полицейски служители под прикритие, които в нарушение на чл. 68, § 2 от НПК на Р.Румъния са подбудили лица към извършване на престъпна дейност свързана с трафик на наркотици. Съдът е направил ясно разграничение кога действията на полицията при използване на специализирани методи са в рамките на разследването и кога те са в нарушение на чл. 6, § 1 от Конвенцията-при подтикване към извършване на престъпление, което без тази дейност разследваните лица не биха извършили.

В случая, неоснователно е възражението за неправилно приложение на закона, поради наличието на предпоставките за приложение на чл. 307 от НК т.е. за реализирана провокация от страна на прокурори от Софийска градска прокуратура и ръководни служители от ДАНС - което означава посочените лица преднамерено да са създали обстановка или условия, за да се предизвика предлагане, даване или получаване на подкуп с цел да се навреди на подсъдимия М. като извършител и на подсъдимия Б. като помагач.

От установената фактическа обстановка и конкретното обективизирано поведение, както на свидетелите М. и М., така и на двамата подсъдими, такъв извод не може да бъде направен. Съобразно дадените указания в Постановление № 8/30.11.1981 год. по н.д. № 10/81г. на Пленума на ВС по приложението на закона: "Провокация към подкуп може да има само тогава, когато лицето, което дава подкупа цели единствено да разобличи този, който го получава". Провокация към подкуп не е налице, когато длъжностното лице, получаващо подкупа, предварително го е поискало. Не може да става въпрос за провокация към подкуп и когато съучастниците в престъпната дейност-подбудителят, помагачът и извършителят са координирали действията си към постигане на желаната от тях обща престъпна цел и са предприели активни действия за получаване на наследваща се имотна облага от този, който фактически може да извърши действията /бездействията/, дефинирани в чл. 301 от НК.

Предоставяне на 24000/двадесет и четири хиляди / лева от ДАНС на свидетеля М. след белязването им, както и последващото използване на разрешени по надлежния начин СРС е с целта да бъдат разобличени дейците в корупционната схема, а не, те да бъдат преднамерено провокирани към извършване на престъплението.

Оплакването от страна на защитата на Б., че съдът е нарушил закона, понеже не е върнал на подзащитния му издетите от него четиринадесет хиляди лева, /за които въззивният съд е приел, че не е доказано те да са част от предмета на престъплението/ е лишен от правна логика, защото въпросната сума с белязани банкноти като част от 24000 лева, никога

не е била собственост и придобита на правно основание от подсъдимия и които белязани банкноти в съответствие с дадените в т.р. № 2 от 21.12.2011 год. на ВКС по тълк.д. № 2/2011 год. на ОСНК указания, са върнати на ДАНС.

Изводите на съда за авторството на подсъдимите в инкриминираното с обвинителния акт престъпление са подкрепени от последователните и непротиворечиви показания на свидетеля М. за възникване на ситуацията, при която му била поискана от подсъдимия Б. сумата, предмет на подкупа и развилите се след това събития, довели като краен резултат до получаването ѝ от подсъдимия М.. Показанията на М. досежно поискания от Бурназки наследващ се за М. дар за да извърши действие по служба и фактът, че последният като магистрат в кръга на службата си е извършил такива действия не са изолирани, а са в логическа връзка с останалите събрани и проверени писмени и гласни доказателства, относими към предмета по чл. 102 от НПК.

Въззивният съд е изложил съображения в подкрепа на извода, че е налице довършено престъпление. Правилно и съобразно доказателствата по делото е прието, че подсъдимият М. е получил наследващата му се имотна облага чрез помагача Б, като организацията на престъплението по този начин е била с целта да се избегне възможността М. да бъде разкрит и разобличен, каквато би съществувала в по-голяма степен, ако лично вземе сумата. Ето защо, изводите на въззивния съд, че двамата подсъдими в съучастие - М. като извършител, а Б. в качеството на помагач са осъществили престъплението квалифицирано по чл. 302, т. 1, във вр. чл. 301, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2 от НК-за първия и по чл. 302, т. 1, във вр. чл. 301, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 4 от НК-за втория от тях, се основават не на предположения, а на надлежно събрана и проверена доказателствена основа. Настоящият касационен състав намира, че при постановяване на решението въззивният съд е допуснал непрецизност, като след изменение на присъдата в частта по размера на предмета на престъплението и по правна квалификация на деянието не е постановил оправдателен диспозитив в същата тази част, но допуснатото нарушение не е съществено, защото съдът не е утежнил наказателноправното положение на подсъдимите и не е ограничил процесуалните им права, а начинът на формулиране на диспозитива няма да породи съмнение при изпълнението му.

Основанието по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК от страна на защитата на подсъдимия М. не се подкрепя от какъвто и да било конкретен довод. При липсата на констатирано явно несъответствие по смисъла на чл. 35, ал. 3 от НК на престъплението/при отчетените обществена опасност на извършеното деяние и на дееца като извършител и на другите обстоятелства по смисъла на чл. 54 от НК/, индивидуализираните по вид, размер и начин на изпълнение основно и кумулативно наказания, очевидно не са налице и условията за коригирането им от касационната инстанция по реда на чл. 354, ал. 1, т. 3 от НПК.

Ето защо, не са налице релеванните в касационните жалби на подсъдимите основания за отмяна на обжалвания съдебен акт, който като правилен и законосъобразен, следва да се остави в сила. По изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд на РБ, III н.о.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 153 от 03.07.2012 год. по внохд № 978/2011 год. по описа на Софийския апелативен съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: [подпис]

[подпис]